

ANONIEM

Sandra Berg

Thriller

Eerste druk 2016
© 2016 Sandra Berg
Met bijlages van Dr. Ben van Cranenburgh,
Anna Raymann, Dr. Frits Winter en de hoofdpersonen uit de film
'Om gek van te worden'

Omslagontwerp en opmaak:
Frank Martens, klassemedia.nl
Stichting Happy Motion

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden
gemaakt door middel van druk, fotokopie, elektronisch of op welke wijze
dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 97 890 825 4620 0

NUR 332

www.happymotion.org

INHOUD

Dankwoord	7
Proloog	9
Epiloog	285

BIJLAGES

Steunen en gesteund worden bij onzichtbare chronische pijn, Anna Raymann	294
Gemotiveerd met pijn aan de slag, Dr. Frits Winter	310
Wat is Pijn? Dr. Ben van Cranenburgh	325
Brieven van de zes hoofdpersonen uit 'Om gek van te worden'	346

Hoofdstuk 5

Zaterdag 13 november

Hoofddorp

Katie

Katie voelde de spanning in haar armen, de lichte trilling van haar vingers, het gevoel dat haar maag gevuld was met cement. De kokende woede in haar hoofd explodeerde bijna toen ze haar mail verzond. De derde mail al.

Ze vroeg zich af welk zoethoudertje ze dit keer als antwoord kreeg. Het besef dat ze niet eens meer op een zinnige reactie rekende, was als een brandende pijn in haar lijf die niet te lokaliseren viel.

Ze hield zich graag voor dat dit de eerste keer was dat ze twijfelde aan 'The Activist' en aan beheerder Wolf, maar was het werkelijk de eerste keer?

Ze wist wel beter. En toch was ze een van de meest trouwe volgelingen van de website, van Wolf. Zij, die zichzelf als een vrij individu beschouwde. Onafhankelijk van de overheid, de commercie. Was ze werkelijk zo vrij als ze zelf dacht?

Als dat zo was, waarom voelde ze dan meerdere keren per dag die enorme drang om op Facebook te kijken, iedere stap van 'The Activist' en andere Conspiracy pagina's te volgen. Waarom leek het soms alsof haar leven werd beheerst door Facebook en andere media. Waarom *moest* ze alles weten?

Misschien was er iets mis met haar, dacht ze spottend. Een of andere compulsieve stoornis waar ze pillen voor nodig had. Een-nul voor de farmaceutische industrie. Als er niet die woede, frustratie en zeker ook die verachting voor haar eigen handelen was geweest, had ze erom kunnen lachen.

Ze onderdrukte de nijldige neiging om de laptop van de tafel te vegen en stond op.

Ze maakte koffie voor zichzelf terwijl ze door het raam boven het aanrecht naar buiten keek.

Alles was grijs, griauw. Regen, modder, troep. Niets anders dan dat de laatste dagen.

Ze wilde iets doen, *moest* iets doen...

Ze liet de mok met koffie op het aanrecht staan, draaide zich om,

pakte haar telefoon van tafel en typte de eerste paar letters van haar moeders naam in.

Ze was zich bewust van de spanning in haar lijf, het gevoel dat haar hoofd elk moment kon exploderen, Ze wilde met haar moeder bellen, weten hoe het met haar ging. En ze wilde het niet. Ze wilde geen antwoord dat ze niet wilde horen.

Nee. Ze kon nu niet bellen. Ze was gespannen als een veer. Boos. Gefrustreerd. Een verkeerd woord van haar moeder en ze waren weer op het punt waarop ze bij haar laatste bezoek de deur achter zich dicht had geslagen.

Je weet niet hoe het is, zei haar moeder altijd.

Haar moeder had gelijk. Ze wist niet hoe het was om vierentwintig uur per dag pijn te hebben.

Misschien lag het aan haar. Misschien was ze werkelijk onredelijk, bot, een fantast.

Misschien was de wens om de moeder van vroeger terug te krijgen wel het meest onredelijk van alles. Waarom kon ze er niet gewoon voor haar moeder zijn?

Hadden niet genoeg mensen haar al in de steek gelaten? Moest uitgerekend zij, als dochter, hetzelfde doen?

Ze liep tussen het smeedijzeren kacheltje met daarnaast haar leesstoel en de tweezitter door naar het brede onopgemaakte bed in het achterdeel van de woonwagen. Ze rommelde wat met het dekbed, draaide zich weer om, legde een blok hout op het vuur in de kachel en liep weer naar het aanrecht, waar ze opnieuw bleef staan en naar buiten keek, zonder echt iets te zien.

Ze kon haar vader bellen. Hij zat ergens in Frankrijk of Spanje met Esther. Een of andere trektocht. Midlife crisis of zo. Ze wilde kwaad op hem zijn, hem overal de schuld van geven.

Van de ellende van haar moeder, de ruzies... overal van.

Ze wist niet eens waarom. Omdat ze op iemand kwaad moest zijn?

Ze hield van haar vader nota bene. Ze mocht Esther zelfs.

Ze nam een slok van de inmiddels afgekoelde koffie en morste daarbij op haar shirt. Ze besteedde er geen aandacht aan.

En wat dan? Wat als ze haar vader belde? Alsof hij invloed op haar moeder kon uitoefenen.

Opa en oma kon ze net zomin raadplegen. Die wisten zelf niet eens wat ze met de situatie aan moesten. Ze liepen doorlopend op hun tenen als haar moeder in de buurt was. Alsof dat hielp.

Ze had het niet moeten zeggen, afgelopen maandag, net voordat ze de deur achter zich dichtsloeg. Ze had niet moeten zeggen dat haar vader groot gelijk had toen hij was vertrokken. Dat opa en oma haar niet voor niets ontweken.

Maar er was zoveel dat ze niet had moeten zeggen.

Blijkbaar was het houden van haar grote mond niet haar sterkste kant.

Ze liep naar de deur en keek door het smalle raam naar buiten.

Resten van groenten kleurden bruin en zwart. Lange stengels waren geknakt in de wind. Struiken en bomen verloren hun bladeren. De warme kleuren van de herfst waren verdwenen. Een sepiafoto van een desolaat landschap.

Ze had zich nog nooit zo eenzaam gevoeld.

Eenzaam en bang.

Göteborg

Jeffrey

Jeffrey keek naar de mail die hij van Wolf had ontvangen.

Hij voelde geen greintje respect voor de man, maar liet niets daarvan in zijn mails blijken. Hij had hem uit zijn tent gelokt met dat eerste bericht, maar de situatie was veranderd. Hij speelde zijn rol en had daar een verdraaid goede reden voor.

Het was niet omdat hij Wolf geloofde, wanneer deze beweerde dat hij een breed netwerk aan insiders in de farma-industrie had en samenwerkte met een bekende groep hackers.

Het was vanwege de deur die uitgerekend Wolf kon openen. Zelfs als hij dat zelf niet eens beseftte.

Jeffrey nam de mail door, begreep inmiddels dat Wolf Katie Burgh niet persoonlijk kende - hoe zeer hij daar ook omheen draaide- maar dat hij wel met haar in contact stond.

En het was Katie, die hij wilde spreken. Hij had haar een persoonlijk bericht via Facebook kunnen sturen, maar verwachtte niet dat daar een reactie op zou volgen. Waarschijnlijk bekeek ze niet eens de berichten van mensen die ze niet kende.

Hij kende mensen als deze Katie. Een gesloten boek voor iedereen die informatie over haar wilde opzoeken. Geen persoonlijke informatie op Facebook, trouw volging van pagina's als 'The Activist'. Wantrouwend tegenover iedereen, maar in het bijzonder tegenover mensen die in de publiciteit stonden, zoals hij.

Voor nu kon hij niet veel meer doen dan de pagina van Wolf -en vooral dit item- te volgen en hopen dat zijn mailwisseling met Wolf het gewenste effect had. Wachten was niet zijn sterkste kant. Maar op dit moment de enige optie.

Hij opende de mail van Linnny. Een uitdagende foto. Ze was mooi.

Dat viel niet te ontkennen. Mooi en onnozel.

Hij glimlachte.

Hoofddorp

Katie

Ze was buiten geweest. Waarschijnlijk nauwelijks een kwartier en ze gaf de kou de schuld.

Kou deerde haar normaal gesproken niet, maar vandaag verdroeg ze het niet.

Ze had een nieuw blok hout op het vuur in de kachel gegooid en tot haar eigen ergernis haar mail en Facebook weer geopend.

De mail had niets te bieden. Geen antwoord van Wolf. Niet dat ze daar nog iets van verwachtte...

Maar er was een nieuwe reactie van ene Ramon op Wolfs pagina. Ze had zijn naam nog niet eerder op deze pagina gezien. Hij stelde vragen. Kritische vragen. Hij was niet de eerste die dat deed, maar het hield haar aandacht vast vanwege de volharding die hij aan de dag legde.

Hij vroeg welke bronnen 'The Activist' had voor het verhaal, of ze iets ondernamen om dit verder uit te zoeken, of ze al verder waren gekomen dan het bericht dat ze in het begin hadden geplaatst.... dat soort vragen. Vragen die werden beantwoord op dezelfde felle ontwijkende wijze waarop 'The Activist' alle kritische vragen beantwoordde. Onwil of onmacht?

Ze zag die ene reactie van Ramon, die ene regel: Katie, je hebt een PB.

Katie staarde een paar tellen naar de opmerking en zocht vervolgens zijn Facebookpagina op. Nietszeggend, net zoals die van haar. Ramon Jacosz, Duitsland. Meer was niet toegankelijk voor niet-vrienden.

"Wie ben je, Ramon Jacosz?" mompelde Katie. Ze opende haar Persoonlijke Berichten en staarde naar de map 'overige'.

Ramon's mail was niet het enige persoonlijke bericht in 'overige'. Ze had zichzelf eerder verboden om nog langer de mails in deze box te openen. Naast de gefrustreerde seksistische berichtjes die ze kreeg